

A watercolor illustration of a young girl with brown hair, wearing a striped orange and white beanie, a yellow and white striped shirt under a blue jacket, blue shorts, and red sneakers. She is sitting on a tree branch, holding a branch with her left hand and resting her chin on her right hand. The background is a soft, painterly depiction of a tree with green and brown leaves.

bambóok

Zuzana Šestáková
ilustrovala Zuzana Osako

Laskavé pohádky
od starého dubu

*Mariánce, Ťasmínce a všem dětem.
Ať jsou nám stále inspirací...
krásnou, hravou, milující.*

bambóok

Zuzana Šestáková
ilustrovala Zuzana Osako

Laskavé pohádky
od starého dubu

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Knihy byla inspirací pro produkty módního ateliéru Tradice
malířky a návrhářky Zuzany Osako.

Zuzana Šestáková

LASKAVÉ POHÁDKY OD STARÉHO DUBU

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6460. publikaci

Ilustrace Zuzana Osako
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 96
Vydání 1., 2017

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2017
Cover Illustration © Zuzana Osako

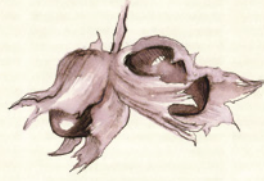
ISBN 978-80-271-9588-6 (ePub)
ISBN 978-80-271-9587-9 (pdf)
ISBN 978-80-271-0068-2 (print)

Obsah

Jak Vítek závodil	7
Jak šli s Marcelem na oříšky	17
Jak byl Vítek mrzutý	25
Jak si udělali zimní výstavu	30
Jak zvířátka přivítala slunovrat	38
Jak Vítek potkal Sněženku	46
Jak se Vítek znovu vypravil za Sněženkou	54
Jak ti dva spolu znovu závodili	62
Jak Vítek vůbec nevěděl, co si počít	70
Jak Vítek rozluštil říkanku	79
Jak to všechno nakonec dobře dopadlo	88

Jak Vítek závodil

To vám jednou, děti, byl takový malý skřítek, který moc rád běhal. A ještě raději závodil. Byl totiž nesmírně rychlý a mrštný. Jmenoval se Vítek a žil spolu s ostatními zvířátky v lese. Když Vítek potkal v lese nějaké zvířátko, vždycky si s ním hned chtěl dát závod, aby zjistil, kdo je rychlejší. A pokaždé vyhrál. V celém lese se totiž zatím nenašel nikdo, kdo by byl rychlejší než on. Buďto byli ostatní závodníci menší a měli kratší nožky, takže jim to tak rychle neběhalo, nebo byli naopak větší, ale ne zase tak mrštní, aby vybrali rychle zatáčky, pařezy a jiné překážky, které se na lesní trase ocitly.

A tak se stalo, že zvířátka postupně přestávalo závodění s Vítkem bavit.

„Pojď si zazávodit,“ prosil Vítek ještěrku Lenku.

„Kdepak,“ odpověděla odmítavě Lenka. „Už jsi mě třikrát porazil a já mám na práci lepší věci než se nechat

porazit počtvrté. Jdeme totiž s ostatními ještěrkami stavět sněhuláky z kamínků.“

„Sněhuláky z kamínků?“ vrtěl hlavou udivený Vítek.

„My jsme totiž v zimě zase spaly, tak si to teď chceme vynahradiť, víš.“

„No jo, no jo, sněhuláky, kameňáky,“ brblal si pro sebe naštvaný skřítek a ani se s Lenkou nerozloučil.

„Mrzout,“ pomyslela si Lenka a přišlo jí to líto.

Skřítkovi se malinko zlepšila nálada, až když zahlédl prasátko Tonda.

„Jé, ahoj, Tondo,“ volal na něj už z dálky. „Že je dneska úplně skvělý den na závodění? Vidiš támhle tu velkou borovici? Kdo bude u ní první, vyhraje.“

Ale Tonda ani nezvedl hlavu, aby se podíval, kterou borovici Vítek myslí.

„Hledám žaludy, tady jich bývá vždycky spousta,“ řekl a s funěním a pochrochtáváním hrabal rypákem v zemi, až měl celou hlavu od hlíny.

„Klidně můžeš hledat se mnou,“ dodal po chvíli, aby zamračeného skřítko trochu rozveselil.

„Žaludy mě nebaví,“ řekl Vítek mrzutě. „To se raději porozhlídnu po někom, kdo se nebojí, že prohraje.“

Prasátko si ze skřítkovy špatné nálady nic nedělalo a dál si spokojeně sbíralo žaludy. A tak Vítek hledal

dál. Ten den ale už nikoho, kdo by s ním závodil, nenašel. A nenašel nikoho ani další dny.

Tak se milý skřítek smutně potloukal lesem, až jednoho dne došel na místo, které doposud nikdy nepoznal. Byl to krásný lesní palouček a přímo uprostřed rostl obrovský dub.

Vítek nad svým novým objevem poskočil radostí.

„To je úžasné!“ vykřikl nadšeně. „Tady určitě žije někdo, s kým jsem ještě nezávodil.“

Rozhlížel se kolem sebe. – A hele, támhle ve větvích se něco hýbe!

„Haló, dobrý den,“ volá Vítek do větví stromů.

„Dobrý den. Copak mi chcete?“ ozvalo se shora a zpoza větví vykoukla na skřítku zrzavá hlava.

„Moc rád bych závodil, víte? Totiž, já jsem skřítek Vítek a moc rád závodím... Jenže nemám s kým,“ dodal smutně.

Ve větvích to zašustilo. Šup, hop, hop. Než se Vítek nadál, stál před ním zrzeček se širokým, laskavým

úsměvem a povídá: „Já jsem ve-
verčák Marcel a bydlím tady
na dubu. Cože jsi mi to
říkal, že rád děláš?“

„Závodím,“ řekl Vítek a dodal, „v běhu, víš.“

„A jak se to dělá?“ zeptal se Marcel.

Vítek nevěřil svým uším. Že by na tomto paloučku
zvířátka nikdy nezávodila? Chvíli si Marcela pozorně
prohlížel, jestli si z něj náhodou nedělá legraci, a pak
řekl:

„No, to se udělá ze šišek nebo kamínků taková čára –
jako start – a daleko od ní pak ještě jedna čára – jako

cíl. Pak se běží od první čáry k té druhé a ten, kdo doběhne do cíle první, vyhraje.“

„Může být ta čára i z oříšků?“

„No, to vlastně taky,“ řekl Vítek a rozhlížel se kolem, jestli neuvidí oříšky. Ale oříšky neviděl, a co víc, když se otočil zpátky, neviděl ani Marcela. Byl pryč. Naštěstí ne na dlouho. Za chvíli vyběhl z dutiny dubu s náručí plnou oříšků.

„Bude to stačit?“

„To víš, že bude,“ zajásal Vítek.

Našli spolu vhodné místo pro startovní čáru, domluvili se, kudy poběží, a ze zbylých oříšků vytvořili cíl. Marcel pak ještě požádal kamaráda datla, aby jim závod odstartoval, a Vítek mu vysvětlil, jak na to. Mohlo se začít...

Ozvalo se slabé bouchnutí zobákem do stromu.

„Připravte se na startovní čáru!“ zavelel datel.

Pak silnější bouchnutí. „Ke startu! Pozór!“ Bum! Datel udeřil namísto *ted'* zobákem vší silou do stromu.

A už se běží závod! Vítek peláší, co mu nohy stačí, a veverčák Marcel chvíli běží, chvíli poskakuje s ním. Na stromy ale nesmí, takovou spolu udělali dohodu, aby byl závod spravedlivý.

Závod je vyrovnaný. Zdá se, že veverčák je rychlý a hbitý stejně jako skřítek. A tak musí Vítek utíkat ze všech sil. Jak to celé dopadne?

Datel to shora zvědavě pozoruje, ale není sám, protože jeho hlasité bouchnutí přilákalo většinu obyvatel paloučku i okolí.

Cíl se už pomalu blíží a Vítek má Marcela pořád vedle sebe, ne a ne mu utéct. Tak rychlého soupeře ještě neměl. Vítek s Marcelem proběhli poslední zatáčkou a už mají cíl na dohled. Vtom Marcel při pohledu na své milované oříšky zrychlil, utekl Vítkovi a v cíli si rovnou nabídl jeden oříšek z cílové čáry. Vítek doběhl malou chvíli po něm, vyčerpaný a zklamaný, že prohrál. Poprvé prohrál.

Seděl na zemi se sklopenou hlavou a hlasitě oddychoval. Když po chvíli zvedl hlavu, uviděl před sebou Marcelovu vysmátou tvář.

„Máš rád oříšky?“ nabídl Marcel Vítkovi další kousek cílové čáry.

„Mám,“ odpověděl Vítek a pokusil se přes všechno to zklamání opětovat Marcelovi úsměv.

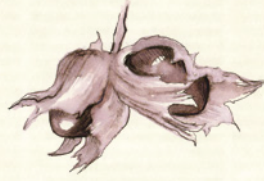
Přiletěl datel a přišli nebo přihopkali i ostatní přihlíže-jící, aby se s Vítkem seznámili. A tak všichni společně snědli cílovou i startovní čáru a přitom si povídali o závodě a o všem možném, co se u nich na palouku zrovna dělo.

Večer se rozloučili a Marcel pozval Vítku na noc k sobě do dutiny starého dubu.

Na ten den Vítek
nikdy nezapomněl.
Ten prohraný závod
se stal jeho největším
vítězstvím.

Místo soupeře našel totiž
nejlepšího přítele.

Jak šli s Marcelem na oříšky

Skřítek Vítek už na paloučku zůstal nastálo. Zabydlel se v prázdné dutině velkého dubu, a tak byli s veverčákem Marcelem sousedé. Pravidelně se navštěvovali. Jednou zašel Vítek k Marcelovi na polívku, jindy si šel Marcel k Vítkovi popovídat, anebo spolu jen tak seděli a tiše pozorovali západ slunce.

Vítka přešla chuť závodit, protože běhání po lese s Marcelem mu to úplně vynahradilo. Chodili spolu sbírat oříšky a semínka z šišek. Vítek se naučil docela rychle běhat po větvích stromů, takže si v nich pak hráli na schovávanou a na honěnou. Dovídání ve větvích si Vítek tak zamiloval, že na závodění už ani nepomyslel.

A tenhle příběh, který vám chci, děti, vyprávět, se stal právě na jedné z jejich výprav za oříšky.

Vše začalo krásným podzimním ránem. Sluníčko svítilo na barevné listí a budilo do nového dne všechna zvířátka, která ještě spala. Jeden ze slunečních paprsků prosvítal skrz korunu velkého dubu až do Vítkovy ložnice. Světýlka mu tančila po obličeji tak dlouho, až jej přinutila otevřít oči.

„Uaúú,“ ozvalo se celým dubem hlasité Vítkovo zívnutí.

„To už je zase ráno? Vždyť jsem sotva usnul,“ stěžoval si chvíli sluníčku. A protože si přece jen nepřál zamračený den, přestal se na sluníčko mračit a dodal smířlivě: „Ale jo, jen hezky sviť. Vždyť já už vstávám.“

A zrovna když se protahoval na postýlce, uslyšel zvenku Marcelův hlas:

